
Vědcem na týden? Žádný problém!

Vědcem na týden? Žádný problém!

18. 7. 2012; Pražský deník, Rubrika: Z metropole, Strana: 2; Autor: VERONIKA CÉZOVÁ

Příměstské tábory pro pražské děti nemusí být vůbec nuda. Naučí se pracovat s mikroskopem i kostrou člověka
Karlovy Vary – Sama jsem byla na táboře jen jednou v životě. A bohatě mi to stačilo. Rodiče se mylně domnívali, že když ráda plavu, bude mě to nejvíce bavit na plaveckém táboře. Nebavilo. Plavali jsme třikrát denně, ať byly přeháňky nebo začínající bouřky. To asi abychom nevyšli ze cviku. Především jsem ale zjistila, že ne všechny tábory děti musí nutně odrovnat.

Mezi děti jsem zapadla skvěle. O tom svědčilo i počítání účastníků dětského vědeckého tábora. Organizátorka Klára každému dítěti přiřkla číslo, klučina vedle mě vyfasoval 22. „A ty budeš mít... Počkat,“ zarazila se Klára při počítání. Trvalo jen pár sekund, než si uvědomila, že jsem se mezi děti pouze infiltrovala.

Skalára i tuleň

Během dopoledního programu měly děti nakreslit, jak si představují zoo. Co obrázek, to originál. Třináctiletý Michal Bohatý pojal zoologickou zahradu po svém. Nakreslil jednu ryбку – skaláru. Tak dlouho jí vybarvoval akvário, až organizátoři kreslení ukončili a Michal jen rozmrzele výkres odevzdal.

Naopak sedmiletá Anička Truhlářová měla představivost daleko barvitější. Po její prázdné čtvrtce se brzy proháněly žirafy, králíci a do bazénu brzy skočil i tuleň. Ale než se na papíru objevil, Anička ho musela nejdříve dovést k dokonalosti. „Achjo, vždycky mu ten čumák udělám moc široký nebo úzký,“ postěžovala si vážně. Z půvabného výrazu to tuleňovi ale neubralo.

Stejně tak roztomilý výraz nešel upřít měďovi, kterého namalovala skoro devítiletá Bára Kuntová. „Medvědi jsou dobrý, ale stejně mám nejrádší žirafy. Jedna je i tady v mé zoo, koukej,“ svítila očička Báře. „Mně se líbí na žirafě ten její dlouhý krk, tobě také?“ ptala jsem se Báry, ta mě ale svou odpovědí zarazila. „Vůbec, nejhezčí jsou na ní přece ty skvrny!“ Po ovocné svačince jsme si hráli bingo. Každý dostal papírek s otázkami. Úkolem bylo najít člověka, který na danou otázku odpoví kladně. Já jsem moc dětem nápomocna nebyla. „Máš ráda hady?“ „Ne, bohužel.“ „Nejíš špenát?“ „Špenát miluju.“ Radost jsem všem však udělala svým zeleným tričkem na otázku, jestli mám na sobě něco zeleného. Během dopoledního programu jsme stihli ještě poznávací hru, při které se na papírky psaly odpovědi o zálibách, rodině či oblíbeném jídle. Organizátorka Klára pak ode všech vyplněné listy vybrala a my jsme měli hádat, kdo se za daným popisem skrývá. „Tento človíček bydlí v Zelenči, má rád modrou barvu, nejráději jí palačinky, ve škole má rád tělocvik, nerad se učí a chce být učitelem,“ předčítala Klára. Po chvíli jsme poznali, že se jedná o Marka.

Prima teta

Po seznamovacích hrách nám všem pořádně vyhládlo, a tak jsme s chutí zbaštili kuřecí řízky s bramborovou kaší. Obědová siesta trvala tři čtvrtě hodiny, a tak jsme si s účastníky tábora stačili vyměnit bezprostřední zážitky. Dozvěděla jsem se tak, že skoro všechny děti to a tábor neměly moc daleko, a to ani dvě malé slečny z jižních Čech. „Bydlíme teď se ségrou u tetý Káti v Praze. Je fakt prima. Lakovaly jsme si u ní nehty,“ pochlubila se bezbarvým lakem Adélka Kuntová.

Hrdličkovo muzeum

Po obědě už byl čas se vrhnout do opravdového víru vědeckého bádání. Jako první jsme navštívili Hrdličkovo muzeum, ve kterém jsme se snažili poskládat z dvou set kostí celou lidskou kostru. Zažili jsme při tom hodně zábavy, to když jeden z kluků vzal stehenní kost a začal si s ní škrábat záda. Být to kost opravdová (a ne z plastu), nevím nevím, jestli by měl při drbání stejně slastný výraz.

Jelikož je Hrdličkovo muzeum plné odlítků, i my jsme si mohli odlít, co jsme chtěli. Někteří malí badatelé si odlili do silikonových formiček různé kosti, já jsem si spolu s desetiletou Aničkou Chvojkovou nechala ze sádry udělat otisk ruky. Nejvíce jsme se ale těšili do laboratoří. V nich jsme se studentem přírodovědy Tomášem Macháčkem objevovali skrze mikroskopy larvy komára. To, co nám přišlo na podložním sklíčku jako titěrná nitka, se v mikroskopu jeví jako krásné zvířátko.

Den byl rázem fuč a pro děti si začali přicházet jejich rodiče. V tu chvíli jsem si přála, abych i já se vrátila do dětských let. Kdyby to šlo, byla bych dnes s Aničkou, Bárou, Káťou, Markem, Honzou a dalšími dětmi v Prokopském údolí. Ach jo.

Příměstský tábor

Příměstské tábory jsou realizovány v rámci projektu Podpora technických a přírodovědných oborů a jsou určeny dětem od 6 do 15 let. Konají se na Přírodovědecké fakultě UK v týdenních turnusech, ve kterých se děti seznámí v rámci jednotlivých workshopů s mikroskopy, horninami či kosterní antropologií.